

Páczai Tamás fotókiállítása

Ne riasszon vissza senkit a hivatalos hangulat a bank bejáratánál, ha úgy döntenek, ellátogatnak a Raiffeisen Galériába, Páczai Tamás fotókiállítására. Az út a kiállításhoz kacsaringókon át vezet, - lépcső, függő folyosó és ismét csigalépcső - miközben csendesen szemügyre vehetjük a tőlünk üvegfalakkal, terekkel elválasztott banki alkalmazottakat, ahogy mindennapi munkájukat végzik (micsoda tér-pszichológia! Valódi élményként ivódik az emberbe, hogy e cégnek semmi takargatnivalója nincsen ügyfelei előtt!). Végül megérkezünk a kiállításhoz, ahol egy kis asztalon vendégkönyv és a kiállítás színvonalas szórólapja várja az érkezőket.

Azért indultam el megnézni ezeket a képeket, mert a kiállítás címe „Életképek Romániából”, s ez felkeltette az érdeklődésemet. Nekem személyes élményem mégis valami más volt, másról szólt...

Páczai Tamás sajtófotósként dolgozott és dolgozik ma is, mellette számos, különféle fotópályázaton szerzett díjat. A galériában kiállított sorozat számomra úgy tűnt, ezek képek, útközben. Pihenő és falatozó emberek, alvó gyerekek. Több olyan kép, melyen az alak fut, s mintha a fényképező is távolodna, mintha autóból fényképezne. A képek sokszor mintha szándékosan kidolgozatlanok lennének. A tömeg élményét erősíti, hogy az Omega koncerten a fiú fölött az ég mintha túl magas lenne. Szinte látja az ember azt is, ahogy azt sem tudva, mi sül ki belőle, valaki felemeli a kezét a tömeg fölé egy géppel és kattint egyet. Aztán, végigjárva a kiállítást elérkeztem egy rövidebb szöveghez, s olvasva arra gondoltam, remélem Páczai Tamás ír is, de nem, hiszen ez csak egy idézet volt. Barangolásokról Székelyföldön. Kendert áztató székelyekről, akiknek nem sok kedvük van szóba elegyedni a kérdezősködő idegennel... Akkor újra végigsétáltam a képeket nézve, s egészen más volt így, gondolom nem véletlenül került oda ez a szöveg az út végére. Érthetőbbé vált a sok hátulról készült kép, az alvó emberek. Mintha meg is mutatta volna magát ez a világ, s egyben meg is húzta volna rögtön a határokat. Nem engedett be. Csak a cigány fiatalok nevetnek, rám, a többieket hátulról látom, elfordulva, alva... Épp úgy mintha csak átszaladtunk volna Erdélyen...

Több írást is olvastam a képekről, többek között Rieder Gábortól és a kiállítást megnyitó Szám Katalintól is. Az ő írása olvasható egyébként a kiállítás szórólapjának hátulján is. Nekem egészen más élmény volt ezt a sorozatot végignézni, mint amiről ők beszélnek, én nem látom az odafordulást a képeken, sokkal inkább valamiféle jól érzékelhető távolságot. Nem érzem ott magam a hétköznapi életben a sorozat láttán, nem érzem, hogy a kép befogadna engem, vagy a fotóst. Mégis érdekes, gondolatébresztő kiállítás, ajánlom szeretettel!